

မြသုနွှာတို့

မြန်မာမလေးကိုယ်ချစ်သူ

အခန်း (၁)

“အေးမြင့်ရေ ... နင့်ညီမ ပစ္စည်းတွေ လာသယ်စမ်းဟေ့။ ငါ့မြေးကြီး ခရီးပန်းလာတယ်။ စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ထားပြီးပြီလား”

“ဖျော်ထားပြီးပါပြီ ... အဘွား။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အဆင်သင့် ထည့်ထားပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း အအေးပဲ အရင်ယူလာခဲ့။ အဘွားအတွက်ရော၊ ဒေါ်လေးစိုးအတွက်ရော တစ်ခါတည်းယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘွား”

အေးမြင့်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသင့်ဖျော်ပြီး ထည့်ထားတဲ့ စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်ကို ဖန်ခွက်သုံးခွက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး လင်ပန်းတစ်ချပ်နဲ့ ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာပါတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်သူဇာနဲ့ အမေရိကားကနေ ကျောင်းပိတ်လို့ အလည်လာ တဲ့ အဘွား ဒေါ်ခင်သူဇာရဲ့ အသက်လောက်ချစ်ရတဲ့ မြေးဦးမြေးမ ရှုမငြီးခေါ်အဲလစ်တို့ ဆိုဖာဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်နေကြပါပြီ။

မြေးလုပ်သူက အဘွားရဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးကို ဖက်ထားပြီး အဘွားလုပ်

သူကလည်း မြေးခေါင်း ကဆံပင်လေးတွေကို လက်နဲ့ ပွတ်သပ်ပေးနေပါတယ်။

အဘွား ဒေါ်ခင်သူဇာတစ်ယောက်ကတော့ ဒီမြေးမလေးရောက် လာ ပြီဆိုရင် တခြားဘာကိစ္စ ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ မြေးလေးရဲ့ မျက် နှာကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အဒေါ်အငယ် ဒေါ်စိုးစိုးဝေနဲ့ အိမ်ရဲ့ ဝေ ယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ အေးမြင့်တို့ လည်း အေးအေးဆေး ဆေး မနေကြရတော့ပါ။

အေးမြင့် စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည် ထည့်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်တွေကို စား ပွဲပေါ် တင်ပေးထားခဲ့ပြီး ဒေါ်လေးစိုးစိုးဆီကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ် လေးစိုးစိုးကတော့ အိမ်ထဲကို မဝင်နိုင်သေးပါ။ ကားနောက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး တူမလေး ရှုမငြီးပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်က အောက်ကိုတစ်ခု ချင်း စီ ယူချနေပါတယ်။

အေးမြင့်က ဒေါ်လေးစိုးစိုးကို ...

“ဒေါ်လေး ... အေးမြင့် ပစ္စည်းတွေ အိမ်ထဲယူသွားတော့မယ်နော်”

“အေး ... အေး ... ယူသွားတော့ ... အေးမြင့်။ ဟင်းတွေ သေသေချာ ချာ ချက်ထားရဲ့ လား။ နင့်အဘွားအကြောင်း သိတယ်နော်။ သူ့မြေး စား မကောင်းဘူး၊ တစ်ချက်ညည်းလိုက်တာနဲ့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး နားငြီးဖို့ သာ ပြင်ပေတော့ပဲ”

“ဒေါ်လေးစိုးကလည်း အေးမြင့်ကို စိတ်ချစမ်းပါ။ ထမင်းစားတဲ့ အချိန်ကျရင် ကြည့်နေပါ။ ဘယ်ဟိုတယ်က မှာ ထားတာလဲလို့ မေးရ အောင်ကို လက်စွမ်းပြထားတာပါ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ပြောတဲ့ အတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေ”

ဒေါ်လေးစိုးက ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူချပြီးပြီမို့ ကားနောက်ဖုံးတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်သွားပါတယ်။

အေးမြင့်ကတော့ ပစ္စည်းတွေကို ရှုမငြီးလာလည်ရင် နေနေကျ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကြီးနဲ့ ကပ်ရပ်က အခန်းကြီးထဲကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲသွင်းလိုက်ပါတယ်။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အဘွားဒေါ်ခင်သူဇာက တစ်ခန်း၊ ဒေါ်လေးစိုးက တစ်ခန်း အိပ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ရှိပါသေးတယ်။

ရတနာကုန်သည် ကြီးဦးမင်းဝေနဲ့ ဒေါ်ခင်သူဇာတို့ က မျိုးမျိုးဝေ၊ တိုးတိုးဝေနဲ့ စိုးစိုးဝေဆိုတဲ့ သမီးသုံးယောက် ရှိပါတယ်။

သမီးအကြီးဆုံး မျိုးမျိုးဝေက ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီးတဲ့ အခါမှာ တစ်နှစ်တည်း ကျောင်းပြီးတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး အမေရိကားကို ထွက်သွားကြပါတယ်။

သမီးအလတ် တိုးတိုးဝေကလည်း ကျောင်းပြီးတဲ့ အခါ ချစ်သူ အင်ဂျင်နီယာလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အခုအခါမှာ တော့ အမျိုးသားက အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီးဖြစ်နေပါပြီ။

အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီးက ထားဝယ်မှာ တာဝန်ကျနေတာမို့ ထားဝယ်မှာ ပဲနေကြပါတယ်။ နှင်းဆီဖြူဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်။

သမီးအငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ စိုးစိုးဝေကတော့ အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်ဘဲ မိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်ငန်းကို ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ အဖေဖြစ်သူ ဦးမင်းဝေ ဆုံးသွားပြီး ကတည်းကပါပဲ။

အရင်တုန်းကတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကြီးမှာ ဦးမင်းဝေနဲ့ ဒေါ်ခင်သူ

ဇာတို့ က တစ်ခန်း၊ သမီး သုံးယောက်က တစ်ခန်းစီပါ။

အခုအချိန်မှာ တော့ အိပ်ခန်းလေးခန်းမှာ နှစ်ခန်းက လွတ်နေတာ ကြာပါပြီ။

ရှုမငြီးလာလည်တဲ့ အချိန်မှာ အဘွားလုပ်သူက အိမ်ပေါ်ထပ်က အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းထဲက အခန်းတစ်ခန်းမှာ နေစေချင်ပေမဲ့ ရှုမငြီးကတော့ အောက်ထပ်က ဧည့်သည် တွေလာရင် တည်းဖို့ ထား ထားတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ပဲ နေပါတယ်။

အိမ်ပေါ်ထပ်က အခန်းတွေက နည်းနည်းကျဉ်းလို့ အသက်ရှူကျပ်လို့ ပါတဲ့ ။ အောက်ထပ်က အခန်းကတော့ အခန်းနှစ်ခန်းစာလောက်ရှိတဲ့ အခန်းကြီးပါ။

အမေရိကားမှာ ရှုမငြီးတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က ငါးနှစ်အရွယ် လောက်ကတည်းက ကိုယ့်အခန်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ အိပ်ကြတာတဲ့ ။ အခန်းကြီးတွေကလည်း အကျယ်ကြီးတွေတဲ့ ။

ရှုမငြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အခန်းထဲမှာ နေရာချထားရင်း အေးမြင့်တစ်ယောက် အမေရိကားမှာ နေတဲ့ သူတွေဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အေးမြင့်ကတော့ ရှုမငြီး လာလည်ရင် အရမ်းပျော်ပါတယ်။ အိမ်မှာ အဘွားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ အမြဲနေရတာဆိုတော့ အေးမြင့်လည်း တစ်ခါတလေတော့ ငြီးငွေ့မိပါတယ်။

ဒေါ်လေးစိုးက လသာလမ်းမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုင်ကို မနက်မှာ သွားပြီး ညနေဆိုင်ပိတ်မှ ပြန်လာတာပါ။

ရှုမငြီး လာလည်တဲ့ အချိန်တွေမှာ တော့ တစ်အိမ်လုံး ပျော်ရတဲ့ အချိန်

န်ပါပဲ။ အဘွားက မြေးလုပ်သူကိုမပြန်ခင် တစ်နေရာရာကို ဘုရားဖူးလို က်ပို့ပေးပါတယ်။ မနှစ်က ရှုမငြီး လာလည်တုန်းက အင်းလေးဖော် တော်ဦးဘုရားသွားဖူးခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီနှစ်တော့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ မသိသေးပါ။ အေးမြင့်လည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရတာ ဘာအလုပ်မှ ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ရပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့လည်း ပျင်းမိပါတယ်။

ဒေါ်လေးစိုးက တစ်နေ့ကုန် ကျောက်မျက်ရတနာနဲ့ ရွှေဆိုင်ကို သွားပြီး အဘွားကတော့ ဘုရားကန်တော့တာနဲ့ ပုတီးစိပ်နေတာနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ များ ပါတယ်။

ရှုမငြီးရောက်တဲ့ အချိန်တွေမှာ တော့ တစ်အိမ်လုံး ညံ့စီနေပါတယ်။ မမအေးမြင့် ဟိုဟာစား ချင်တယ်၊ ဒီဟာ စားချင်တယ်နဲ့ ပူဆာတာလေး တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ပေးရတာကို အေးမြင့်လည်း ပျော်နေရတာ ပါ။

*

အခန်း (၂)

ဟိုဘက်ခြံက ညံ့ပွက်နေတဲ့ အသံတွေကြောင့် နေသွေး လေသာ ဆောင်ကထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့

“အမေရိကားက ကပြားမတော့ ရောက်နေပြန်ပြီ။ မျက်စိတွေရော နားတွေရော နောက်ဦး တော့မှာ ပဲ”

ကြည့်ဦးလေ ... အဘွားဖြစ်သူနဲ့ ဖက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတဲ့ ပုံကို က လန်ကလားနဲ့ ငါးပေငါးလက်မလောက်ရှိတဲ့ အရပ်ကြီးနဲ့ ဝတ်ထားတာ က ကိုယ်ကျပ်စပို့ရှပ်အဖြူနဲ့ ၊ အောက်က ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနုရောင် လေးကလည်း ပေါင်လယ်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ ဆံပင်တွေက စပရင်တွေလို ကောက်ထားပြီး ရွှေရောင်တွေ ဆိုးထားတာမို့ အဝေးကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အနီးကပဲ ကြည့်ကြည့် နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်လို့ ပဲ ထင်ကြမှာ ပါ။

အသားဖြူတာကလည်း မွေးကတည်းက အမေရိကားမှာ ပဲ နေကြ တဲ့ သူတွေမို့ အနောက်တိုင်း သားတွေ ဖြူသလိုမျိုးပဲ ဖြူနေတာပါ။ အာ ရှတိုက်သားတွေလို ဝင်းဝါနေတာမျိုး မဟုတ်ပါ။

ဒီလို သွေးမရှိသလိုမျိုး ဖြူနေတာမျိုးကို နေသွေး ကြည့်လို့ မရပါ။ အထူးသဖြင့် အဲဒီ ရှုမငြီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို နေသွေးမျက်စိထဲမှာ

အကောင်းမြင်လို့ မရပါ။

အဘွားနဲ့ အဒေါ်လုပ်သူတို့ က သဲသဲလှုပ် အလိုလိုက်ကြပြီး နေသွေး
တို့ အိမ်ပါ အေးအေးနေလို့ မရပါ။ လေးလေးရယ်၊ နေသွေးရယ် အိမ်ရဲ့
ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးပြီး ထမင်းချက်ကျွေးတဲ့ ကိုစိုးထွန်း ကြီးရယ် ယော
ကျားသုံးယောက်ပဲနေတဲ့ အိမ်ကို အကြောက်အလန့်မရှိ ရောက်ရောက်
လာပြီး အလိုက်ကမသိ ဟိုဟာစပ်စု၊ ဒီဟာစပ်စုနဲ့ ထမင်းအိုးတွေ၊ ဟင်း
အိုးတွေ လှန်ကြည့်၊ ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ပြီး ကြိုက်တာတွေရင် စားရုံတင်
မကဘဲ အိမ်ကိုပါ သယ်သွားသေးတာကြောင့် နေသွေး စိတ်နဲ့ မတွေ့တဲ့
နေ့ဆို အော်ထုတ်ပစ်တတ်တာကြောင့် နေသွေးကိုတော့
နည်းနည်းကြောက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ရဲ့ အကြီးအကဲလေးလေးကိုယ်တိုင်က သမီး သမီးနဲ့ အ
လိုလိုက်လွန်းတာကြောင့် နေသွေး ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းရပါတယ်။ လေး
လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် တာမျိုးတော့
မဖြစ်စေချင်ပါ။

*

အခန်း (၃)

“လေးလေးရေ ... လေးလေး ...”

လေးလေးရော၊ နေသွေးပါ ဆေးရုံမှာ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းကြတာကြောင့် ညနေစာကိုတော့ စောစောပဲ စားကြပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းစားနေကြတုန်း မြန်မာလည်း မဟုတ်၊ အမေရိကန်လည်း မဟုတ်တဲ့ ဟာမလေးရဲ့ အသံကို ကြားရပါပြီ။

အိမ်ရှေ့က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတွေ့တော့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းပြီးဝင်လာပါတယ်။

“လေးလေးနဲ့ ကိုနေ ထမင်းစားနေကြပြီလား။ အဲလစ် (အဲယောင်လို့) ရှုမငြီး လက်ဆောင်တွေ လာပေးတာ။ လေးလေးအတွက်ရော၊ ကိုနေအတွက်ရော၊ ဦးစိုးထွန်းကြီးအတွက် ရော ဒီမှာ လေ”

ပါးစပ်ကပြောပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်လာတဲ့ အထုပ်တွေကို မြှောက်ပြပါတယ်။

လေးလေးကတော့ ထမင်းစားနေရင်းနဲ့ ရှုမငြီးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ...

“သမီး ... လက်ဆောင်တွေက အများကြီးပါလား။ ထမင်းစားခဲ့ပြီးပြီ

လား၊ စားသွားပါလား”

ရှုမငြီးက ထမင်းစားပွဲက ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူထိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ဟင်းခွက်တွေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မစားတော့ပါဘူး ... လေးလေး၊ နေ့လယ်က ထမင်းစားလိုက်တာ အရမ်းများ သွားလို့ ဆေးတောင်သောက်ထားရတယ်။ မမအေးမြင့်က ရှုမငြီးရောက်မယ်ဆိုတာနဲ့ အစွမ်းကုန် လက်စွမ်း ပြထားတယ်လေ။ ဒီနေ့တော့ မစားနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ရက်တွေကျမှ လာစားတော့မယ်”

“အေး ... အေး ... သမီး လာစားမယ့်နေ့ကျရင် ကြိုပြောထားလေ။ လေးလေး မြို့ထဲက သမီးစားတတ်တာလေးတွေ ဝယ်လာခဲ့မယ်”

“ရပါတယ် ... လေးလေးရဲ့ ။ ရှုမငြီးက အသားကင်တို့ ၊ အသားလုံးကြော်တို့ တစ်ခုခုရှိရင် စားလို့ ရပါပြီ။ ပေါင်မုန့်အသားညှပ်နဲ့ ဂျုံတစ်ခုခုရှိရင်လည်း နေ့လယ်စာ ပြီးသွားတာပဲ။ အခု ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ ယူရီပီယမ် အစားအသောက်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ဒေါ်လေးက ပြောတယ်”

နေသွေး ထမင်းစားနေရင်းနဲ့ နားကြားပြင်းကတ်မိပါတယ်။ အဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးစိုးတို့ မှာ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါလာလည်တဲ့ ရှုမငြီးကို တကယ့်ဂုဏ်ထူးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ကြရှာပါတယ်။

ရှုမငြီး ပြန်သွားရင် အဘွားဖြစ်သူမှာ လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျပြီး တစ်ပတ်လောက်တော့ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်တွေဖြစ်ပြီး နေသွေးပဲ သွေးပေါင်လာချိန်ပေးရ၊ ဒရစ်သွင်းပေးရနဲ့ လုပ်ပေးရတာပါ။

သူတို့ ကတော့ ဒါတွေကို သိကြမှာ မဟုတ်ပါ။ ရှုမငြီးရော၊ ရှုမငြီးမိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ ဦးဝင်းမြင့်နဲ့ ဒေါက်တာမျိုးမျိုးဝေတို့ ကို နေ

သွေးဘယ်လိုမှ မေတ္တာထားလို့ မရပါ။

ရှုမငြီးရဲ့ အောက်က မောင်ဖြစ်တဲ့ ဒေးဗစ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက တော့ မိဘတွေနဲ့ တစ်ခါလာ လည်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ငါးရက် နေသွားတဲ့ ရက်တွေမှာ အမေရိကားမှာ ဒေးဗစ်စားနေကျ မုန့်တွေကို ငါးရက်စာ ယူလာခဲ့ရတာပါ။

မြန်မာစကားကို လုံးဝကို မပြောတတ်တော့ဘဲ အဘွားနဲ့ အဒေါ်လုပ် သူကို မြန်မာလို ခေါ်တတ်အောင် မနည်းသင်ပေးရပါတယ်။

ရှုမငြီးကတော့ မြန်မာပြည်ကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အမြဲ လာပြီး အမေရိကားမှာ ရှိနေတဲ့ အချိန် တွေမှာ လည်း အဘွားနဲ့ ဖုန်းအမြဲပြောနေ တာကြောင့် မြန်မာစကားကို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်နေ တာပါ။

အဖေနဲ့ အမေက မြန်မာစစ်စစ်တွေဖြစ်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ် တဲ့ အဲလစ်ဇဘက်(ခေါ်) ရှုမငြီးနဲ့ ဒေးဗစ်တို့ ကတော့ အမေရိကားမှာ ပဲ မွေးပြီး အမေရိကားမှာ ပဲ ကြီးပြင်းကြတဲ့ အတွက် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မြန်မာလို့ မထင်ကြတော့ပါ။

ရှုမငြီးဆိုတဲ့ မြန်မာနာမည်ကိုတောင် အဘွားလုပ်သူက မှ ညံ့ထား ပေးတာဖြစ်ပြီး အဘွားနဲ့ အဒေါ်တို့ ကတော့ မြန်မာနာမည်ကိုပဲ ခေါ်ကြ တဲ့ အတွက် မြန်မာနာမည်တွင် နေတာပါ။

နေသွေးကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခါ အဘွားဖြစ်သူဆီ လာလည်တဲ့ ရှုမငြီးကိုတွေ့ရရင် တစ်နှစ်တစ်ခါ မျက်စိနောက်စရာ လူတစ်ယောက် ကို တွေ့ရသလိုပဲ မြင်မိပါတယ်။

နေသွေး မီးဖိုခန်းထဲက ကိုစိုးထွန်းကို အသံနည်းနည်းမြှင့်ပြီး ပြော လိုက်ပါတယ်။

“ကိုစိုးထွန်းရေ ... မနက်ဖြန်ကျရင် မနက်စာကို မုန့်ဟင်းခါး ဝယ် ပေးထားပါ။ နံနံပင်နဲ့ ငရုတ်သီးမှုန့်များများ ထည့်ခိုင်း။ ညနေစာကို ငါး ပိထောင်းလေးနဲ့ ပုန်းရည်ကြီးသုပ် လုပ်ပေးထားပါ”

ရှုမငြီးက လေးလေးနဲ့ စကားပြောနေရင်းက နေသွေးကို အကဲခတ် သလို ကြည့်ပါတယ်။ နေသွေးပြောနေတဲ့ အစားအစာကို ရှုမငြီး ကြားဖူး နေပေမဲ့ မစားဖူးပါ။

မနက်စာကို အဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးစိုးတို့ မုန့်ဟင်းခါး စားနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ရှုမငြီးက ဟောလစ်နဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို စားပါတယ် ။

နွေလယ်စာကိုတော့ မမအေးမြင့်က ရှုမငြီးအတွက် ငရုတ်သီး လုံးဝ မပါတဲ့ ဟင်းတွေ ချက်ပေးပါတယ်။

အသားအမျိုးမျိုးကို ကြော်ချက်တို့ ၊ စွပ်ပြုတ်တို့ အသားကင်တို့ လုပ် ပေးပါတယ်။

ဒေါ်လေးကလည်း မြို့ထဲကနေ ဟမ်ဘာဂါတို့ ၊ ပီဇာတို့လို ရှုမငြီးစား နေကျ အစားအစာတွေ အမြဲဝယ်လာပေးတဲ့ အတွက် ရှုမငြီး စားရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။

ကိုနေနဲ့ ရှုမငြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေချင်ပါတယ်။ ရှုမငြီး မြန်မာပြည်ကို လာလည်တဲ့ အချိန်မှာ အဘွားတို့ အိမ်နဲ့ လေးလေးဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်တို့ အိမ်မှာ ရှုမငြီးလို လူငယ်ဆိုလို့ ကိုနေ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်လား။

ကိုနေက လူငယ်ဆိုပေမဲ့ ရှုမငြီးထက်တော့ ခုနစ်နှစ်လောက် ကြီးပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုနေကတော့ ရှုမငြီးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေပါ။ တစ်ခါ

တလေ ဘာမဟုတ်တာလေးကိုတောင် အော်ဟစ်ပြီး ဒေါသတွေ ထွက်
တတ်ပါသေးတယ်။

ကိုနေ အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ ရှုမငြီး စကားကို အရမ်း
မပြောရဲပါ။ ကိုနေ ဒေါသထွက်မှာ ကို ကြောက်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှ
ရောက်နေတဲ့ အချိန်လေးမှာ မြို့ထဲက လူငယ်တွေ သွားတတ်တဲ့ နေရာ
လေးတွေကို ကိုနေကို လိုက်ပို့ခိုင်းချင်ပေမဲ့ ကိုနေက ဆေးရုံကပြန်ရော
က်တဲ့ အချိန်တွေမှာ လည်း ဆေးစာအုပ်တွေပဲ အမြဲဖတ်နေတာများ ပါ
တယ်။

တစ်ခါတလေလည်း ပန်းခြံထဲက ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေတ
တ်ပါတယ်။ ရှုမငြီးကို ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ဘယ်ကို လိုက်ပို့ပေးရမလဲလို့
တစ်ခါမှ မမေးဖူးပါ။

အဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးကတော့ ရန်ကုန်မြို့ထဲက ဘုရားတွေစုံအောင်လို
က်ပို့ပေးပြီး မြန်မာပြည် ထဲက တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဆူကို ဘုရားဖူး
လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။

ရှုမငြီး တစ်နှစ်တစ်ခေါက် မြန်မာပြည်ကို လာဖြစ်တာမို့
ပုဂံဘုရားများ ၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား၊ ရွှေစက်တော် အင်းလေးဖောင်
တော်ဦးဘုရားစသဖြင့် မြန်မာပြည်ထဲက တန်ခိုးကြီးဘုရား တော်တော်
များများကို ဖူးဘူးပါပြီ။

ချောင်းသာကမ်းခြေကိုလည်း ရောက်ဖူးပါတယ်။ ငပလီကိုတော့ မ
ရောက်ဖူးပါ။ ငပလီက နည်းနည်းဝေးတဲ့ အတွက် အဘွားရဲ့ ကျန်းမာ
ရေး အခြေအနေအရ မသွားကြတာပါ။

ဒေါ်လေးစိုးရဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ ရွှေဆိုင်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို
တစ်ခါတလေ လိုက်သွား ပါတယ်။ အရောင်းစာရေးမလေးတွေက

ရှုမငြီးကို ခင်ကြပါတယ်။

ဒေါ်လေးကိုလည်း ပိုက်ဆံတွေ ကူရေပေးရပါတယ်။ တစ်နေ့ကုန် ဆိုင်ထိုင်နေရတော့လည်း ရှုမငြီး ငြီးငွေ့မိပြန်ပါတယ်။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်လိုက်သွားပြီးရင် မသွားချင်တော့ပါ။

ရှုမငြီးက အမေရိကားက လော့အိန်ဂျလီ(စ်)မြို့မှာ လို အားကစားခန်းမတို့ ၊ အပန်းဖြေပန်းခြံ တို့ ပိုင်အပျော့စားလေးသောက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပျော်ကကြတဲ့ ကလပ်လိုနေရာမျိုးတွေကို လည်း သွားချင်ပါတယ်။ ဒီကလူငယ်တွေ ဘယ်လိုနေကြတယ်၊ ဘယ်လိုပျော်ကြတယ်ဆိုတာကို လည်း ရှုမငြီး သိချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရှုမငြီးကို လိုက်ပို့ပေးမယ့်သူမရှိပါ။ ဒေါ်လေးကလည်း တစ်နေ့ကုန် ဆိုင်ထိုင်ရတာမို့ ရှုမငြီး မပူဆာချင်ပါ။ အားနာမိပါတယ်။

ကိုနေကို အဖော်လုပ်ပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းချင်ပေမဲ့ ကိုနေက လိုက်ပို့ပေးဖို့ နေနေသာသာ ရှုမငြီး သူတို့ အိမ်ကိုလာတာတောင် မကြိုက်သလိုမျိုးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး ကြည့်တတ်ပါသေးတယ်။

ကိုနေ ရှုမငြီးကို ဘာလို့ မခင်တာလဲဟု တွေးပြီး ဝမ်းနည်းမိပါတယ် ။ လေးလေးကတော့ အဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးတို့လိုပါပဲ။ ရှုမငြီးကို တူမလေး တစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်ပါတယ်။

ညနေ လေးလေးဆေးရုံကပြန်လာတဲ့ အချိန်တွေမှာ ရှုမငြီးအတွက် မုန့်တွေ ဝယ်ဝယ် လာပြီး ဦးစိုးထွန်းကြီးကို လာပို့ခိုင်းပါတယ်။ ဦးစိုးထွန်းကြီးကိုလည်း ရှုမငြီး ခင်ပါတယ်။

အခုလည်း ကိုနေက ရွဲ့ပြီးပြောနေသလား မသိပေမဲ့ လေးလေးကတော့ ကိုနေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပဲပြုံးနေပါတယ်။ ဘာမှ တော့ မပြောပါ။

ထမင်းစားနေတာကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ...

“လာ ... သမီး၊ ဧည့်ခန်းထဲသွားကြမယ်။ သမီး ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ လေးလေး ရေခဲမုန့်တွေ ဝယ်လာတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ”

“ဟေး... အတော်ပဲ ရေခဲမုန့်စားချင်နေတာနဲ့ ။ ဒေါ်လေးက ညနေဆို င်သိမ်းပြီးပြန်လာရင် ဝယ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

ရှုမငြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေခဲမုန့်တစ်ဘူးယူပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရေခဲမုန့်စားရင်း လေးလေးနဲ့ စကားတွေ ပြောနေကြပါတယ်။ ဦးစိုးထွန်းက ခက်ရင်းလေးတွေ စိုက်ထားတဲ့ ပန်းသီးပန်းကန်နဲ့ သရက်သီးပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှာ လာချပေးပါတယ်။

လေးလေးက ပန်းသီးစိတ်လေးတွေစားရင်းနဲ့ လော့အင်ဂျလီ(စ်)က ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အကြောင်း၊ မောင်လေးဒေးဗစ်တို့ အကြောင်းတွေကို လည်း မေးပါတယ်။ ရှုမငြီးတက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်အကြောင်းလည်း မေးပါတယ်။

ရှုမငြီး ပြောပြတာတွေကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နားထောင်ပါတယ်။ လေးလေး ဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်က ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီတို့ နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောပါတယ်။ ရှုမငြီးစိတ်ထဲမှာ လေးလေးကို ကိုယ့်ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခံစားမိပါတယ်။

အခန်း (၄)

“အဘွား ... ရှုမငြီးရိုက်လာတာ ကြည့်လို့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား ။ ဒေးဗစ်က အရမ်းထွား နေပြီနော်။ ဒေးဗစ်အရပ်က ရှုမငြီးနဲ့ အတူတူ လောက်ဖြစ်နေပြီ ... အဘွားရဲ့ ။ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီကတော့ ဒေးဗစ်ကို ခြောက်ပေလောက်အထိ မြင့်လိမ့်မယ်လို့ မှန်းထားကြတယ်”

လော့အင်ဂျလီ(စ်)မှာ ရှိတဲ့ ရှုမငြီးတို့ မိသားစုလေး အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ စကားပြောနေကြ တဲ့ ပုံတွေ၊ နံနက်စာ၊ နေ့လယ်စာစားနေကြ တဲ့ ပုံတွေ၊ အ လုပ်သွားဖို့ ၊ ဒေးဗစ်ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်နေတဲ့ ပုံတွေကို ရှုမငြီးက ဗီဒီယိုရိုက်ယူ လာပြီး အဘွားကို ဖွင့်ပြနေတာပါ။

ရှုမငြီး အခန်းထဲက တီဗွီမှာ ပဲ ဖွင့်ကြည့်နေကြတာဖြစ်ပြီး မြေးအဘွားနှစ်ယောက်က ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရင်းကြည့်နေတာပါ။

မြေးလုပ်သူက အဘွားကိုယ်လုံးကြီးကို ဖက်ထားပြီး သူဗီဒီယိုရိုက်ခဲ့ တုန်းက အကြောင်းတွေ ကိုပြောပြနေပေမဲ့ အဘွားကတော့ စိတ်မဝင် စားနိုင်ပါ။

မတွေ့ရတာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီဖြစ်တဲ့ သမီးကြီးကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ စိုလာမိပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကနေ အပြီးထွက်သွားကြပြီး ကတည်းက ရှုမငြီးလေး မွေးပြီးတုန်းက နှစ်ခါ၊ ဒေးဗစ်ကလေး ရှစ်နှစ်

သားလောက်တုန်းက တစ်ခါလာလည်ခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းမတွေ့ရတာ အခုအချိန်အထိပါပဲ။

သမီးကြီးရော၊ သားမက်ရော ဆရာဝန်တွေမို့ ဟိုမှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမှာ ပေါ့။ ရှုမငြီးလေးကိုတော့ မြေးဦး မြေးမလေးမို့ ဒေါ်ခင်သူဇာတုန်နေအောင် ချစ်ရပါတယ်။

မြေးမလေး အဘွားဆီကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် လာတာကိုပဲ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ တီဗွီထဲမှာ တွေ့နေရတဲ့ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ပြီး နက်ကတိုင်စီးထားတဲ့ သားမက်နဲ့ ၊ ကုတ်အင်္ကျီလက် တိုနဲ့ စကတ်ကို အပေါ်အောက်ဆင်တူဝတ်ထားပြီး ဆံပင်အတိုလေးညှပ်ထားတဲ့ သမီးကြီးတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေကိုကြည့်ပြီး အမေရိကားကိုမထွက်ခင် မြန်မာပြည်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြတုန်းက မျက်နှာလေးတွေနဲ့ ပြန်ပြီး ဆက်စပ်ကြည့်နေမိပါတယ်။

မြေးလေး ဒေးဗစ်ကလည်း အဖေနဲ့ အမေကို စကားပြောနေပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေကြတာမို့ ဒေါ်ခင်သူဇာ ဘာမှ နားမလည်ပါ။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မိမိတို့ ခေတ်တုန်းက ဘီအေဘွဲ့ရ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။

ဖုန်းလေးနဲ့ တော့ မကြာခဏစကားပြောနေရလို့ တော်သေးတာပေါ့လို့ပဲ တွေးရပါတယ်။ မြေးလေး ဒေးဗစ်ကတော့ မြန်မာလို မပြောတတ်တော့ပါ။ အဘွား၊ ဒေါ်လေး နေကောင်းလား၊ မင်္ဂလာပါ စတဲ့ အသုံးအနှုန်းလေးတွေကိုတောင် အမေလုပ်သူက မနည်းသင်ထားရပါတယ်။

ဒေးဗစ်နဲ့ စကားပြောရင် ...

“အဘွား ... မင်္ဂလာပါ ...

အဘွား ... နေကောင်းလား ...

ဒေါ်လေး ... နေကောင်းလား ...

ထမင်း စားပြီးပြီလား ...

သား ... သတိရတယ် ...”

စသဖြင့် စကားလေး လေးငါးခွန်းလောက်ကိုပဲ အမြဲကြားရပါတယ်။
မြေးလေးနဲ့ စကားတွေ အားရပါးရ ပြောချင်ပေမဲ့ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကား
ကို မြေးက နားလည်မှာ မှ မဟုတ်တာ။

သမီးသုံးယောက် မွေးခဲ့ပြီး သမီးကြီး ဒေါက်တာမျိုးမျိုးဝေက မွေးတဲ့
ရှုမငြီးနဲ့ ဒေးဗစ်လေး ရယ်၊ သမီးအလတ် တိုးတိုးဝေကလည်း အင်ဂျင်နီ
ယာတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး နှင်းဆီဖြူဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်
ပဲ ရှားရှားပါးပါး ရှိပါတယ်။

သမီးငယ်လေး စိုးစိုးဝေကတော့ မိဘတွေရဲ့ အလုပ်ကို အမွေဆက်ခံ
ပြီး အပျိုကြီးဘဝနဲ့ ပဲ အမေအိုကြီးကို အဖော်လုပ်ပေးနေတာပါ။

သူ့ခမျာမှာ လည်း ရှားရှားပါးပါးရှိတဲ့ တူမလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တူ
လေး တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်နေရရှာတာပါ။ ရှုမငြီးလေး ပြန်သွားပြီဆိုရ
င် သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပတ်လောက် ထမင်းမစားနိုင်ကြတော့
ပါ။

ဒေါ်ခင်သူဇာကတော့ အသက်အရွယ်ကလည်း ရနေပြီမို့ နှလုံးနဲ့
သွေးတိုးရောဂါတွေကလည်း ဆေးအမြဲသောက်နေမှ သက်သာတာပါ။

တစ်ပတ်လောက် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်တွေဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်သူဇာ
မြေးကို လွမ်းဖျားလွမ်းနာ တွေကျပြီး အိပ်ရာထဲကို လဲပါတော့တယ်။

ဟိုဘက်ခြံက ဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်တို့ တူဝရီးရှိနေပေလို့ ပေါ့။
နေသွေးလေးကလည်း ဒေါ်ခင်သူဇာကို အဘွားအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ
သဘောထားသူမို့ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ...

“အဘွားကလည်း လေ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ တရားလေးနဲ့ ထိန်းဦးမှ ပေါ့။
မြေးလုပ်တဲ့ သူကလည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ အဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင်
လာတာနဲ့ မတူဘူး။ အဘွားကို လာသတ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ။ မြေး ပြန်
သွားရင် အဘွားက အသက်မထွက်ရုံတမယ် ခံစားရတာကို
နားမလည်ကြဘူး”

ဆိုပြီး ဒေါ်ခင်သူဇာအတွက် စိတ်မကောင်းတွေဖြစ်ပြီး
ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ပြောပါတော့တယ်။ ဒေါ်ခင်သူဇာကတော့ မျ
က်လုံးအိမ်ထဲက မျက်ရည်တွေကိုပဲ ကျိတ်ကျိတ်သုတ်ပြီး ဘာစကားမှ
မပြောနိုင်ပါ။

ဒေါက်တာ ဦးကောင်းမြတ်လည်း မအားတဲ့ ကြားက လာကြည့်ပေး
ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်သူဇာကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာတော့မကောင်းပေမဲ့ ဘာမှ
တော့ မပြောရှာပါ။ အားလုံးလည်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယော
က်သိနေကြတာကိုး။